

La humanitat

Redacció
6, Bd. Poissonnière
Bureau 316,
Téléphone Pro 15-01
Poste 62 PARIS (IXe)
Administració:
14, rue des Couronnes,
PERPIGNAN
Tresoreria:
SANTIAGO VILA
25, rue d'Alsace,
PERPIGNAN (P.-O.)
Compte de corra postal
en 27.575 Montpel·ler

« MENYSPREABLE SIGUI AQUELL QUE
ES CONSIDERI VENÇUT SENSE POSAR AL
SERVEI DE CATALUNYA LA SEVA
INTEL·LIGÈNCIA I EL SEU PATRIOTISME. »

Josep TARRADELLAS.

PORTANTVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

2ª EPOCA - N°s 87-88 - 1er d'ABRIL DEL 1948

Fundador: Lluís COMPANYS

Preu: 8 francs

"Demanem la dimissió del Govern ALBORNOZ per la seva acció ineficac i sovint contraproduent"

... diu Josep TARRADELLAS a Montpel·ler

Les Eventualitats

per A. ROVIRA I VIRGILI

Dissabte passat, dia 27, va tenir lloc a Montpel·ler una important reunió en la qual el nostre amic Josep Tarradellas, Secretari General d'Esquerra Republicana, informà ampliament de l'actuació portada a terme pel Comitè Executiu del Partit així com del pensament d'aquest en relació a tots els problemes que planteja l'actual situació política, com a conseqüència dels acords presos unanimitat per l'Esquerra en el Ple celebrat a Montpel·ler el mes d'octubre del 1947.

Entre moltes altres personalitats assistiren a aquest acte el Sr. Ramon Nogués i Biset, President de les Corts de la República, els Srs. Martí Barrera, ex-Conseiller del Govern de la Generalitat i diputat; els Senyors Humbert Torres i Miquel Guinard, diputats; i el Sr. Leopold Morant, membre del Directori del Partit, així com els membres del Comitè Departamental de l'Esquerra i un gran nombre de militants.

El president d'aquest Comitè, Sr. Jaume Foguet, en unes breus paraules, es felicità que el Secretari General del Partit hagués acceptat la invitació feta per la Departamental de l'Herault, de venir a Montpel·ler a exposar el pensament del nostre Partit en aquests moments difícils en que, cada organització, ha de dir amb claretat el seu punt de vista i la posició que enten adoptar de cara a l'enderrocament del règim de Franco i a la instauració de la democràcia i de la llibertat a Catalunya i a Espanya.

Seguidament el Sr. Josep Tarradellas, feu us de la paraula i pronuncià una extensa i interessantíssima informació la qual per la importància que té de cara als problemes plantejats avui dia, hem cregut calia publicar íntegrament.

Una clara visió del moment polític

Recordem, amics, quina era la situació de la política catalana i de l'Esquerra el mes de setembre del 1944. En aquells moments hi havia per tot arreu una onada d'optimisme, molt natural i comprensible perquè tothom estava convençut que l'acabament de la guerra i la victòria dels Aliats volia dir l'enderrocament del règim franquista i, per tant, la llibertat del nostre poble. Totes aquelles il·lusions, que en alguns foren nobles i respectables, crearen, en altres, ambicions excessives i passions desordenades. Calia, en aquelles hores, demostrar una fortalesa, d'esperit, una visió clara de la situació, per tal de no deixar-se engolir ni pels uns ni pels altres, a fi de no perdre el timo d'una nau que semblava que anava ràpidament a port i que, desgraciadament, encara no hi ha arribat.

SOLIDARITAT CATALANA

Poc a poc, posant-hi tot el patriotisme i ofegant tot allò de personal que pogués entorber la nostra acció, vam arribar a veure que aquell dia, el més de gener del 1945, per iniciativa de l'Esquerra, les veus dels diferents partits polítics de disciplina catalana i les organitzacions de resistència de l'interior, que moltes vegades a algú l'hi ha semblat inútil, que altres ha estat criticat, i que gairebé tothom ha estat d'acord en considerar que poca tasca ha fet fins ara. Però heus ací que al cap de tres anys i mig hem de constatar amb complacença que és precisament l'únic organisme que és manté, l'únic que no ha canviat de pensament i que encara està constituït, precisament, pels mateixos que el signaren amb l'avançat que hem tingut un nou adherit, que és la Unió de Rabassaires.

Poca actuació hem realitzat, ho hem de reconèixer, però com deia abans, ha permès que tots els patriòtics que el componen, hagin mantingut durant aquest temps uns amicals relacions i s'hagi evitat moltes vegades que entre elles sorgissin conflictes o lluites que haurien pogut separar-les, cosa que hauria servit ben poc als nostres ideals.

De tots els altres organismes creats durant aquests últims anys no en parlem. No n'existeix cap, ni a l'exili ni a Catalunya. Els motius, no cal comentar-los. Hem de creure, però, que llurs iniciadors i els que en formen part, no estan venent mancats de patriotisme ni tampoc d'esperit de lluita. El que ha passat és que moltes vegades no varen voler tenir present la realitat i el que cada un de nosaltres podíem representar.

Aquesta fou la primera acció que havia de realitzar l'Esquerra Republicana de Catalunya, segons els acords presos a Montpel·ler. Clarificà la nostra pròpia política i procurà unificar-la en tot el que fos possible. I ho varem realitzar i podem sentir-nos orgullosos d'haver-ho fet, car des del primer moment ens va donar una autoritat, un prestigi que com a catalans ningú ens pot discutir. I així, amb un pas ferm i obstinat continuàrem organitzant les nostres forces, posant-nos en contacte amb tots els nostres antics companys de Catalunya i d'arreu del món, fent que els mai sense oportunitats que havien prosperat durant els llargs anys de guerra, desapareguessin i els que, malauradament, encara no varen afirmar, la nostra acció culminava en el Congrés celebrat a Toulouse, que fou una demostració ben clara que en el nostre partit no podia ni devia faltar-hi dissidències ni tampoc podia expulsar ningú, perquè a tots ens havien mogut les mateixes inquietuds que eren les de treballar per Catalunya.

Aquesta fou tal vegada la tasca més feixuga. No consistia simplement en clarificar la pròpia política de

l'Esquerra, sino que de rebot també tota la política catalana. Era difícil saber quants erem, amb qui complàvem i el que volíem. Això és el que significava, tan Solidaritat Catalana com el nostre pensament. Els primers passos per a pensar en una política que pogués unir a tots els catalans que tots els partits i organitzacions patriòtiques de disciplina catalana no ens combatéssim i ens mantinguéssim units. Sobre aquest punt forem intrasmissibles i crec que amb l'esforç de tots ho hem aconseguit. Catalunya és una nació i com a tal no podem permetre que els partits no catalans s'interferissin en la nostra política, per arribar a ésser-nos un desbarbament, un motiu de perturbació dintre l'àmbit de la nostra patria.

Aquesta posició que ara sembla tan normal, fou als primers moments molt difícil d'aconseguir. Les organitzacions sindicals van creure que volíem bandejar del nostre costat les forces obreres. No es tractava d'això.

Altres es creien que anàvem a prendre una posició més intransigent o d'insolidaritat amb totes aquelles forces republicanes d'Espanya que havien lluitat al nostre costat per a mantenir la República i ara això no volíem. En aquells moments vàrem dir als uns i als altres que pel fet de que els representaven un conjunt de forces peninsulars, nosaltres volíem pactar-hi i creiem necessari arribar a un acord amb elles, però no pesant ben clarament que l'acord havia d'ésser per a unes coses determinades. No podien entendre, per tant, dintre de la nostra òrbita, perquè ellí abans com ara mateix succeïssin havien i han pres determinacions que nosaltres no podíem acceptar mai i que estaven lligades a disciplines de fora de Catalunya.

Jo crec que aquesta posició ha estat és la font de la nostra personalitat política com a poble que aspira a governar-se a si mateix. El dia que Catalunya es desvir d'açí, que camí, la nostra vida nacional en sortirà tan ressentida que el futur de la nostra patria, i el futur d'Espanya i davant del nostre mateix país.

En relació doncs amb els partits polítics espanyols a Catalunya que es volien sotmetre a disciplines alienes a la catalana varem manifestar i avui repetim que també ens hauria molt difícil arribar a un acord concret i determinat en tots els problemes i qüestions que es puguin presentar. Això no vol pas dir que us parlem, varem ésser com a Espanya i a fer possible la constitució d'un Estat dintre d'una Espanya federal.

El Govern de Catalunya

També vam possibilitar i no pocs milers ens va costar, que en aquells moments en que semblava que era urgent i útil la constitució d'un govern de Catalunya a l'exili, posseïssim tot el nostre esforç per tal de que el President de la Generalitat realitzés els seus propòsits. I ho varem aconseguir, després de les dificultats que tots coneixeu. Praxacada la constitució d'un govern que fos veritablement representatiu dels partits polítics i de les organitzacions obreres i patriòtiques, es va creure que l'única solució era que el govern es composés d'un conjunt de personalitats, en les quals es poguessin sentir representats tots els catalans o la gran majoria d'ells.

Passa a la segona plana.

L'INFORME DE Josep TARRADELLAS

El Consell Executiu ha acceptat la invitació, que molt agraeix, del Comitè Departamental de l'Herault, per a manifestar i exposar als seus militants i a tots els catalans, el nostre pensament en aquests moments, difícils com sempre, però, potser més angiososos que mai.

A l'encarregar-me el Consell Executiu i el Directori del Partit de venir ací a dir-vos quina ha estat en aquests darrers temps la nostra actuació i com veiem els nostres problemes en el futur, m'ha plaiut d'una manera extraordinària. Montpel·ler té tants records lligats amb aquesta ciutat que és per això que he trobat la idea vostra més que encertada. Ben aviat farà quatre anys, i quan encara França no estava del tot alliberada, quins reunirem ací per estudiar, i després prendre les decisions i convèncer per tal d'establir un pensament polític i una actuació.

En aquestes reunions es varen establir uns acords i tots els signants dels mateixos podem sentir-nos orgullosos perquè han estat el principi fonamental de tota una política que hem aconseguit desenvolupar malgrat les dificultats que comportava.

Em sembla doncs que no serà obvi que fem una « mise au point »

de la nostra actuació durant aquest temps, tant en el que fa referència als problemes organics, com en el referent a les llibertats amb l'interior de Catalunya i als nostres anhels encaminats a donar més autoritat i prestigi al President, de la Generalitat, així com de l'actuació que comporta el fet de la nostra lleialtat a les altes Institucions de la República.

Però això no fóra prou si en aquest informe em limités a fer-vos conèixer o a recordar-vos fets i accions que la major part de vosaltres no heu oblidat, però que el temps pot haver-vos fet desdibuixar. Cal, avui recordar-los, perquè de tot el que ha esdevingut cada dia se'n podria treure noves conseqüències tant pel present com pel futur, i per tant en plaura dir-vos com veiem les nostres activitats polítiques en tots els seus aspectes, quines solucions preveiem i com creiem i que per tal de realitzar una tasca patriòtica, cal endegar-les.

Es possible que algun dels meus judicis us sembli, en els primers moments, que no s'ajusta al pensament que cadascú de nosaltres té entorn als problemes que avui dia tenim plantejats. Però voldria demanar-vos que en cap moment us deixeu conduir per una passió irre-

flexiva, ni per aquest ambient que s'ha creat a l'exili i també a l'interior del nostre país, que algunes vegades es converteix en un fort pessimisme, per a caure més tard en un exagerat optimisme, o a la inversa.

Hem de demostrar, per damunt dels veus d'aquests llarg i doloros exili, que som catalans i, per consegüent, homes de seny i de fidelitat als nostres ideals i posar de manifest, d'una manera ben precisa i ben catòrica, en aquestes hores, els nostres deures envers Catalunya.

Els catalans es natural que tinguem amics i adversaris. Estimem els primers i respectem els segons. Però sempre hem de tenir present que, passi el que passi, som catalans i que tenim el deure d'ofegar dintre de nosaltres mateixos tot allò que ens pugui separar perquè en aquesta tragèdia que viu Espanya, som nosaltres, es vulgui o no, els que sentim d'una manera més viva la dictadura a que està sotmesa el nostre poble. I aquest fet no hem d'oblidar-lo en cap moment. I a d'ésser guia de les nostres lluites i de les nostres victòries, que per damunt de tot vindran perquè, no en dubteu, Catalunya no serà mai allò que Franco voldria que fos.

Josep TARRADELLAS

EDITORIAL

Una veu catalana

Es probable que aquest mes d'abril que tot just comença sigui fertíl en esdeveniments en el camp de la política republicana. El Sr. Albornoz, de retorn de la seva excursió en terres d'Amèrica, esdevindrà la famamella dels discursos, i de les recepcions, arribarà un d'aquests dies a França i podrà establir el balanç -- tristíssim per nul i inoperant -- de la seva actuació al front del Govern de la República. Per altra banda, el Partit Socialista Obrer Espanyol, en el Congrés ja celebrat en el moment d'apropiar aquestes ratlles, haurà aclarit concretament la seva posició, tant des d'un punt de vista de política nacional com de política interior. A aquests dos fets, d'inegatable transcendència, volem a unir-hi els esdeveniments suars produïts en la política catalana i la posició adoptada -- i reiterada -- per l'Esquerra Republicana de Catalunya en el curs de les darreres setmanes. No parlem -- fora obvi el fet -- del desenvolupament de la situació internacional i de les exigències que planteja. Sembla, doncs, que si la lògica i el sentit comú imperen, hem d'assistir a un procés que reconsideri a fons el conjunt de la política republicana.

Previem aquests moments, el nostre Partit ha volgut fixar la seva posició per boca del seu Secretari General. Heus ací perquè Josep Tarradellas acaba de pronunciar l'interessantíssim informe que els nostres lectors trobaran en aquestes mateixes columnes davant els nostres companys de Montpel·ler. En un moment en què hauran de concretar-se totes les posicions i en què tothom estarà abocat a prendre responsabilitats molt delicades, era normal i lògic que un Partit del prestigi i l'excepcionalitat de l'Esquerra no adoptés una actitud falsament avantatjista ni esperés que els esdeveniments es produïssin per anar-hi a remolc. Així, ni hagués estat digne del que representem, ni de l'hora greu que estem vivint, ni de l'ofany que tots sentim de trobar una solució als nostres problemes.

Ca'ia, doncs, fixar una posició. I calia fixar-la de manera clara, concreta, sense eufemismes de cap mena. Creiem que Josep Tarradellas ha perfectament reeixit en aquest comés. El seu informe abasta la política catalana i republicana amb una amplitud i un recull necessari per a seguir-ne tota l'evolució des de l'alliberació ençà. Ve a traçar un ampli inventari al llarg del qual ha anat fixant-se la posició del nostre Partit de manera invariable. Tot seguit, a la vista dels resultats obtinguts per les diverses experiències intentades, de la situació de la nostra causa, ens aboca davant les realitats actuals i ens diu quina és la posició que nosaltres entenem que caldria adoptar.

En política catalana, fer constar al President de la Generalitat, aprovar la seva recent decisió, encoratjar tots els contactes que va establint de manera discreta i pacient, reforçar cada dia el prestigi de la nostra primera autoritat institucional. Per altra

banda en un marc més concret de relacions entre els Partits, fer possible el relligament, en una acció conjunta, de totes les forces nacionals catalanes disposades a treballar per al restabliment de les nostres llibertats.

Pel que ateny a la política republicana, creiem sincerament que la gestió del Senyor Albornoz no pot perllongar-se un moment més. Josep Tarradellas ho ha dit prou clarament perquè nosaltres hagim d'insistir en la glosa de les seves paraules. I, a més, ha afegit quelcom que està en l'ànim de tota l'opinió republicana. És que s'acabi amb organismes parasitaris; que d'una vegada es deixi de jugar a governs; que les vanitats i les ambicions personals deixin el camp lliure, completament lliure i que, dintre el respecte que ens mereixen les Institucions republicanes, es constituïxi un Govern reduït, deslligat de tota disciplina política, que tindrà elàsticitat d'actuació, i que permetri els contactes necessaris entre l'interior i l'exili i el lliure joc dels Partits. És a dir: desfer tot el que no serveix i que a hores d'ara no constituïx altra cosa que una nosa i una sorda als sofriments de tots. No serà pas amb frases d'un lirisme dubtos, que es reconquerirà la República. No serà pas jugant els grans rols quan no se'n assigna ni el més modest, que obtindrem quany de causa. No serà pas, seguint una tàctica equivocada -- els fets s'han cuidat pla bé de demostrar-ho -- que trobarem el bon camí.

S'entendrà que tots els Partits de l'exili volen el restabliment de la República. Si així és, ja comença a ésser hora que reconsiderin seriosament la situació i que cerquin el camí més adient per arribar-hi. Els catalans, més que ningú, estem interessats a que aquesta aspiració esdevingui un fet i que ràpidament es sentin les premisses per a noves actuacions. Ho hem dit sovint i ho repetim avui: nosaltres patim doblement de la dictadura franquista, car a les sufocacions de la comunitat de pobles, hispanics, els catalans hi hem d'afegir una guerra implacable a la nostra personalitat nacional, a tot el que la condiciona, l'enforteix i en deriva.

No és doncs, paradoxal que una veu catalana llanci un sever crit d'alarma i d'avertiment. Aquels per a nosaltres, és el significat de l'informe de Josep Tarradellas a Montpel·ler. Aquesta és la línia política de l'Esquerra. Una línia política que anem seguint imperturbablement, menyspreuant d'una manera absoluta els inslts dels despitats, dels que a Catalunya, i al seu sentiment de llibertat nacional i humana, hi avantposen el més estret sectarisme, la cega obediència a consignes i actituds que res tenen a veure amb el recobrament de la nostra Pàtria. Una línia política que compta amb l'adhesió de la democràcia catalana, que tenim a honor defensar i que acabarà imposant-se.